

Рано е. Навън е още тъмно. Денят започва почти ритуално с чаша черно кафе. Свежият му аромат изпълва стаята. Поемам поредната доза бодрост. Чувствам се зареден с енергия и изпълнен с очакване за дългия ден. Раницата стои приготвена от предишната вечер. Обличам се бързо и излизам в снежното утро.....Предстои ми първият поход за 2013 година.

На Централна гара групата постепенно се събира. Сред забързаните хора в чакалнята веднага се набиват на очи пъстрите цветове на раниците и екипировката. А и самите туристи са усмихнати. Хубавото на подобни походи е, че винаги има нови лица. Подаваме си ръце и разговорите продължават. Всички ли сме тук? Почти. Хайде да се качваме! Останалите от групата ще се качат от гара Подуене. Качваме се във влака и поемаме към Сопот. Пътуването минава неусетно. Слизаме в Карлово и бързаем да хванем автобуса до града на Вазов. Хората по улиците са много любезни и с усмивка отговарят на нашите въпроси. Настроението на местните е приповдигнато. Може би е защото и в Карлово и Сопот празнуват Трифон Зарезан. Не разбирам защо точно на 9 февруари...но важното е да има празници.

Всички очаквахме гр. Сопот да ни посрещне покрит със сняг, а там сякаш беше пролет. Два джипа ни качиха до междинната лифтова станция и това беше началото на нашето изкачване. От града изглеждаше, че в планината няма сняг. Това беше просто заблуда.

Обърнах се назад. Исках да погледна към града, но пред очите ми се разкри безкрай от пухкави бели облаци. Сопот беше някъде там в ниското. Нямахме как да го видим. Нарамихме раниците и с бавни крачки поехме по стръмната пътека нагоре. Нагоре към хижа Добрила. Мъглата ставаше по-гъста на откритите места, а в гората се разсейваше. Всичко наоколо беше бяло, снежно, ледено, красиво. Вероятно панорамата щеше да е величествена, но мъглата пречеше. Вятърът беше образувал уникални по своята форма ледени кристали навсякъде около нас. Дори и Сваровски няма такива кристали. А и може ли човек да създаде нещо по-красиво от това, което е създала природата? Ледът покриваше всяко дърво, всяко клонче, всяка шишарка, всяка борова игличка. Сякаш цялата природа спеше в ледена прегръдка. Помислих, че отиваме в царството на Ледената кралица. Но това е една друга приказка....

Изкачването продължи около час и половина. Хижата е доста уютна и я препоръчвам на всички. Хижата и едноименния връх са наречени на легендарния Добрил войвода. Хижа Добрила е изходен пункт за хижа Дерменка и хижа Васил Левски през върховете Амбарица, Купена и Костенурката. Настанихме се бързо в стаите, изпихме по чаша чай в топлата столова и тръгнахме към връх Амбарица (2165 м.). Природата беше решила да провери нашите възможности. Мъглата ставаше все по-гъста. Трудно се виждаше дори следващия стълб от маркировката. Почти съм убеден, че мелодиите на всички туристически песни са създадени от вятъра. Само той е способен да сътвори такива мелодии. Сигурно всеки от нас е успял да чуе вятъра по свой начин. След час и половина изкачване стигнахме до върха. По време на това изкачване видях нагледно значението на думата „обледеняване“. По якето ми имаше висящи ледени конци. А и самата материя беше покрита с тънък слой скреж. Не сняг, а скреж. Колко студено е било по това време в планината? Ами.....водата в раницата на една от участничките в похода замръзна☺. На върха имаше една малка къщичка, сглобена набързо от талашит и няколко дъски, подходяща за малък заслон в това лошо време. Снимахме се на върха и тръгнахме обратно към хижата. Трудно е да се снима в мъглата. Почти невъзможно е да стане хубава снимка. Наближаваше вечерта. Пристигнахме в хижата и започнахме да се приготвяме за вечерта. В групата имахме рожденик и хубавите емоции тепърва предстояха. Очертаваше се дълга вечер. И така с няколко градуса настроение, усмивки, танци и приятни разговори не усетихме кога мина полунощ.....

Следващата сутрин започна отново с чаша кафе. В хижата беше тихо. Има нещо много особено, специално в планинското утро. Излязох на терасата пред хижата. Мъглата ме обгърна. Беше приятно студено. Влязох отново на топло в столовата и зачаках останалите от групата.

Постепенно всички се събрахме за закуска. Времето не позволяваше да вървим до хижа Дерменка, затова решихме да се спуснем до Сопот и от там за Карлово. Хижарката ни изпрати така, както ни посрещна - с усмивка. Постепенно мъглата изчезна и започна да навява суграшица....но снежинките бързо се превърнаха в дъжд. В края слизането беше наистина трудно. Пътеката беше доста тясна и стръмна. Слязохме от планината и се озовахме на полянката пред Сопотския манастир „Св. Спас“. На тази поляна Вазов е писал част от своите стихове. А в манастира се намират дрехите, с които Васил Левски е ръкоположен за дякон, както и икона, на която очите на светците са избодени от турците. Починахме за кратко и поехме към автобуса за Карлово. Намерихме един много приятен ресторант в центъра и след това се разходихме по тесните улички на града. Времето се проясни и слънцето започна да пробива през облаците. А там, над Карлово, беше планината....мъглата изчезваше. Ще се върнем отново. Това е сигурно!

11.02.2013